

del af samtlige Lønninger. Herved vilde Lønreguleringen, forholdsmæssigt set, faa samme Betydning for store og smaa Lønninger. Hvis man f. Eks. fastslog, at Halvdelen af alle Normallønninger skulde være bevægelig, og tænkte sig, at der i et Dyrtidsaar, hvor det samlede Prisniveau laa 20 pCt. over det normale, ydedes et Lønreguleringstillæg af 20 pCt. til den bevægelige Del af Lønnen, vilde en Normallønning paa 1800 Kr. faa et Tillæg af 180 Kr. og en Normallønning paa 5000 Kr. et Tillæg af 500 Kr.; altsaa vilde i begge Tilfælde Lønreguleringstillæget udgøre 10 pCt. af Normallønnen, det vil sige, at saavel den højt lønnede som den lavt lønnede Tjenestemand vilde opnaa Dækning for Halvdelen af Prisfordyrelsen paa hans normale Forbrug.

Man kunde ogsaa vælge den Fremgangsmaade at fastsætte den bevægelige Del af Lønnen som et absolut Beløb, ens for alle Lønninger. Hvis man f. Eks. fastsatte den bevægelige Del af Lønnen til 1000 Kr., vilde Normallønningerne paa 1800 Kr. og 5000 Kr. under de før nævnte Forudsætninger begge faa Lønreguleringstillæg paa 200 Kr. Tjenestemanden med 1800 Kr.s Normalløn vilde herved opnaa Dækning for noget over Halvdelen (ca. 56 pCt.) af Prisfordyrelsen paa hans Forbrug, medens Tjenestemanden med 5 000 Kr.s Normalløn kun vilde faa Dækning for en Femtedel af Prisfordyrelsen paa hans Forbrug.

Begge disse Fremgangsmaader maa dog anses for mindre heldige. Den første Fremgangsmaade maa der tages Afstand fra, fordi den Ligelighed, den giver, er ganske formel, idet en Stigning af det samlede Prisniveau bæres lettere og føles mindre af den, der har en forholdsvis høj Indtægt, end af den, der har en lav. Den anden Fremgangsmaade, hvis Princip jo har været benyttet i de under Krigsperioden givne Love om Dyrtidstillæg, maa anses for utilfredsstillende, hvor det drejer sig om andet og mere end Ydelsen af en Nødhjælp — og det saa meget inere som de lavere lønnede Tjenestemænd, naar man

fastsatte den bevægelige Del af Lønnen som et absolut Beløb, vilde blive relativt meget ugunstigt stillede i Tider med saa lavt Prisniveau, at der skulde ske Lønreguleringsfradrag.

Den Deling af Lønningerne i fast og bevægelig Del, der er foreslaaet, betegner en Mellemvej mellem de to ovenfor nævnte Fremgangsmaader. Den bevægelige Del af Lønnen udgøres af varierende Beløb, stigende med Normallønnen, men stigende langsommere end denne, saaledes at den bevægelige Del udgør en større Brøkdel af den lave Lønning end af den høje.

Den opstillede Skala er imidlertid ikke vilkaarlig, men har Tilknytning til den Maade, hvorpaa Tjenestemænd paa de forskellige Indtægtstrin erfaringsmæssigt anvender deres Indtægt. Til nærmere Begrundelse af den foreslaaede Skala skal anføres følgende.

Dersom en Familie med en fast aarlig Indtægt under normale Prisforhold netop forbruger Indtægtens Beløb, vil det være nødvendigt at omlægge Budgettet i Aar med Priser, der er højere end de normale. For at Indtægten skal kunne strække til maa der foretages Indskrænkninger i Forbruget. Af Budgettets mange Poster er der et større eller mindre Antal, som taaler en saadan Indskrænkning, uden at der sker synderlig Skade; det er de Poster, der mere eller mindre kan betegnes som Luksus; deres Andel af Budgettet er betydelig for de store Indtægters Vedkommende, aftagende nedefter, indtil de forsvinder ved de laveste Indtægter. I skarp Modsætning til disse Luksusposter staa de aller nødvendigeste Livsfornødheder henhørende under Hovedposterne Føde, Beklædning, Brændsel og Belysning samt Bolig. Her vil en Indskrænkning af Forbruget dels føles meget haardt, dels kunne virke uheldigt i hygiejnisk Henseende. Hvad der bør tilsigtes ved en Lønregulering synes da at være dette: at sætte Tjenestemanden i Stand til under Dyrtid i nogen Grad at undgaa Nedsættelse af Forbruget paa de mere nødven-